

“Borac“ se ne zaboravlja

Iako ne živi u Starčevu već dvadestak godina, pupčanom vrpcom je vezan za svoje rodno mesto. Ostavio je trag kao odličan folkloraš, ali njegovo fudbalsko umeće posebna je priča. Ostaće upamćen kao fantastičan dribler i ne postoji to što nije mogao da uradi s loptom. Iako je nastupao za mnoge kvalitetne klubove, na razne načine se vraćao svojoj prvoj ljubavi - “Borcu”. Napravio je blistavu karijeru, a jedan njegov gol s pola terena, verovatno, i danas pamte asovi kao što su Šele i Borovnica. Nema mnogo dileme - ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila jeste jedan od najboljih starčevačkih fudbalera - Željko Vuković, rođen 12. februara 1970. godine, od majke Milodarke i oca Steve, koji su, pored njega, odgajili još troje dece - Biljanu, Srđana i Gorana. Oženjen je Sanjom s kojom ima ćerku Dijanu.

Završio je osnovnu školu u Starčevu, srednju u Pančevu; radio je najpre u “Plinari”, pa u “PKB banci”, a od 1997. godine zaposlen je u Rafineriji - prvo u manipulaciji, potom na auto-punilištima i po blokovima, a sada je “pumpaš”. Jedan je od najvećih talenata starčevačkog fudbala ikad, imao je i zapaženu karijeru, a još uvek igra i to za veterane “BSK“-a iz Borče, koji nastupaju u Drugoj ligi - grupa Beograd. Bio je veoma posvećen folkloru, a kadgod je slobodan odlazi na pecanje ili na utakmice “Borca”, “Dinama”, “Želje”...

Kako je odrastao mali Željko?

- Odrastao sam u kući u školskom dvorištu. Otac je radio kao domar u toj istoj školi, potom je prešao u “Petrohemiju”, da bi radni vek završio u “Plinari”. Majka je dugo bila domaćica, a tek se kasnije zaposlila, takođe, u školi i to kao čistačica. Kao mnogočlana porodica teško smo živeli, jer je otac dugo sam radio za skromnu platu, a majka je brinula o nama i kući. Detinjstvo sam uglavnom provodio u ritu, nadomak kuće Bakarića, pikajući fudbalicu. Nisam pravio neke nestašluke, posebno zato što sam kao najstariji morao da pomažem u čuvanju ostale dece - Šojke, Bilje i naročito Đoke, koji je i pravio najviše nestašluka. Kada smo počeli da zidamo kuću na uglu ulica Ivanački put i 7. jula, pomagao sam majstorima oko svih mogućih fizikalija.

Škola...

- Učiteljica mi je bila Zvezdana, jedan veoma smerna osoba i da sam je birao, bolje ne bih izabrao. U višim razredima, razredna mi je bila LJilja Dragojerac, koju takođe pamtim samo po dobrom. Od ostalih nasatavnika izdvojio bih Peru Dragojerca, Vlastu Madića, Vuku Stanoevsku, kao i Boleta Popadića. Voleo sam njegov predmet - muzičko, kao i frulicu, pa sam bio i član orkestra. Međutim, to me nije spasavalo od čuvenog “kviska” kadgod se nisam ponašao kako pravila nalažu. Kada te Bole zvizne s ostrim prutićem, glava bridi satima, ali nikom nije padalo da se zbog toga žali roditeljima, kao što mnogi danas čine, jer bi samo duplo “pazarili”. Nisam imao nekih problema sa učenjem; niti s jednim predmetom posebno, a najbolje mi je išlo fizičko vaspitanje. Što se drugarstva tiče, najbliži sam bio sa Sašom Deningerom, Dejanom Keljevićem, Vladom Kućanom, Sašom Kovačevićem, Tomom Lukićem, Goranom Tasićem,

Majom Krstić, Slađom Stamenković, Milenom Mičić... Mnogo lepo nam je bilo na ekskurzijama na Divčibarama i u Novom Vinodolskom. Nisam se mnogo interesovao za stripove poput većine drugara, već isključivo za sportsku literaturu, kao što je "Tempo".

Mladost...

- Zajedničke osnove, odnosno takozvani deveti i deseti razred, pohađao sam u ekonomskoj, to jest "Pajinoj" školi, a pola odeljenja činili su Starčevci. Nakon dve godine, upisao sam mašinsku školu, gde me je dočekaao profesor fizičkog Toma, inače suprug pomenute nastavnice Vuke, koji me je voleo kao sina i veoma mi pomogao u vezi sa sportskom karijerom. Pritom, igrao sam fudbal za školu i Opštinu. Što se tiče noćnog provoda, nisam previše izlazio jer je čale bio veoma strog, pa je uglavnom trasa bila: kuća - škola - trening. Ipak, bilo je tu i tamo, mahom subotom, skitanja po našem centru, pre svega po Omladinskom klubu, diskoteci Doma kulture, kao i u "Lavu", koji je sredinom osamdesetih bio pravi hit. Iako smešten u zabačenom delu sela, na početku Ulice JNA, privlačio je mnoge beogradske "face", pa se događalo da se mnogi, nakon NJegoševe i "Cancare", zapute u Starčevo na provod do zore. Moje momčenje nije dugo potrajalo, s obzirom na to da sam se oženio 1994. godine sa mojom ljubavi s folklor - Sanjom. Upoznali smo se tako što je nas nekoliko Starčevaca prešlo da igra za "Staklaru", zato što im je zafalilo muškaraca. Foklor sam igrao oko petnaest godina, ali nisam više mogao da izdržim tempo, jer sam imao obaveza u fudbalu, pa sam propuštao mnoge turneje.

Fudbal...

- Kao i mnogi dečaci igrao sam fudbalicu na male goliće. Imao sam talenta, što su primetili neki treneri, pa sam već sa deset godina počeo da treniram za pionire "Borca". Sa mnom su se našli i drugari Pitica, Dobre, Štuka..., a bila je to dobra generacija, u južnom Banatu po kvalitetu odmah iza "Dinama". Brzo sam napredavao do omladinskog pogona i nije mnogo vremena prošlo dok nisam zaigrao i za prvi tim. U međuvremenu, iskoristio sam pravo da nastupam i za juniore "Dinama". Debi za prvi tim "Borca" imao sam u sezoni 1986/87, kada me Branko Bosanac prekomandovao iz podmlatka. U to vreme igrala je "stara garda" - Bane Bošković, Mujke, Vučko, Kele, Baja, Burčul, braća Pešić, Spase, Moljac, Radonja, Cvele, Žile... Tih godina bilo je mnogo razloga za radost, pre svega zbog ulaska u Banatsku zonu, tada četvrti rang u SFR Jugoslaviji. Mnogi pamte legendarni meč protiv "PSK"-a, na dupke punom "Dinamovom" stadionu, kada je Mujke dao izjednačujući gol, što je prelomilo celo prvenstvo. Najpre sam igrao levo krilo i nosio "jedanaesticu", a kada sam stasao, i kada se Bane povukao, preuzeo sam "desetku".

Karijera...

- Od samog debija, u kojem sam nekoliko puta zateresao protivničku mrežu, bio sam standardan prvotimac. U "zoni" sam davao i po pet "komada", kao recimo Sečnju ili "BAK"-u u Beloj Crkvi. Sećam se da mi je iste večeri čale rekao da sam "mogao i više"... Za "Borac" sam igrao do 1994. godine, ne računajući kraći "izlet" u "Želji". Nakon "Dinama" otišao sam u "Proleter" iz Banatskog Karlovca, koji se takmičio u Vojvođanskoj (trećoj) ligi i bio prava institucija. Tamo sam igrao godinu i po dana s mnogim poznatim igračima. Moram da napomenem i to da sam služeći vojni rok u Prištini bio deo garnizonskog tima, a tamo sam upoznao i čuvenog boksera Azisa Salihua. Interesantno je da on bio pobratim s Milošem Bokserom, pa mi je ispričao kako ga je Starčevac dobro isprašio na jednom turniru. Malo je zafalilo da ostanem na Kosovu i zaigram za "Prištinu". Sredinom devedesetih sam otišao u

“PKB” iz Padinske Skele, gde sam i završio karijeru 2007. godine. U međuvremenu sam se i vraćao u matični klub, kako bi mu pomogao kada se nalazio u nevolji. Bilo je ponuda i za OFK “Beograd”, kao i za tada finansijski moćni GSP “Polet”, ali se pojavio i “PKB” sa “strašnom” ponudom, pa je presudilo to što sam radio u njihovoj banci. Tada je klub iz Padinske Skele bio u nekoj beton ligi, ali tako pojačani narednih godina smo zbog tih dobrih uslova, preskočili nekoliko rangova i dogurali do beogradske (treće savezne) lige, a čak smo i osvojili i Kup Srbije na teritoriji glavnog grada. Tamo sam proveo sedam godina i za to vreme bilo je sijaset ponuda s raznih strana, kao i iz prve i druge lige, ali meni je bilo sasvim dobro i u “PKB”-u, u kojem sam i okačio kopačke o klin. Ipak, nisam se odrekao fudbala, pa trenutno, kao veteran, igram za “BSK” iz Borče i nadomak smo ulaska u Prvu ligu. Nakon svega, od nebrojenih utakmica i golova, izdvojio bih onaj kada smo igrali u Nakovu, čije su boje u tom momentu branile i legende “Zvezde” - Zdravko Borovnica i Miloš Šestić. Tada sam matirao golmana s više od pola terena i rešio utakmicu. U toku bavljenja najvažnijom sporednom stvari na svetu, imao sam prilike i da upoznam mnoge poznate likove, pre svih Nebojšu Vučićevića Ušketa, Đanija Ćurčića, Ćumeta - vođu navijača “Partizana” i “PKB”-a, kao i DŽeja Ramadanovskog, legendu Dorćola.

Starčevo, danas...

- Mesto je napredovalo krupnim koracima, a meni kao fudbaleru posebno se sviđa novi stadion. Nadam se da će biti završen do kraja i da će “Borac” ostati u ovom rangu takmičenja.

Tako govori ovaj vanserijski fudbaler i Starčevac u duši, a sugrađanima poručuje:

- Bavite se sportom i čuvajte svoje selo!